

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Cinci

Ezechiel numărul șase

Jeff Pippenger

2026-08-11

Am extras dintr-un pasaj din Mărturii care oferă diferite linii ale adevărului în legătură cu experiența lui Ezechiel, Isaia și Ioan în sanctuar. Ioan s-a întors să vadă glasul dinapoia lui, în capitolul întâi al cărții Apocalipsa.

Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță, care zicea: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea. Și m-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur. Apocalipsa 1:10–12.

Din insula Patmos și apoi în sanctuarul ceresc, unde Ioan vede viziunea lui Hristos despre care ne informează sora White, este aceeași viziune pe care Daniel a văzut-o în capitolul zece al cărții sale.

„În zilele acelea, eu, Daniel, am jelit trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine plăcută, nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea și nu m-am uns deloc.... Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată, un anumit om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat din Ufaz. Trupul lui era și el ca berilul, fața lui avea înfățișarea fulgerului, ochii lui erau ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui aveau culoarea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi” (Daniel 10:2–6).

„Această descriere este asemănătoare cu aceea dată de Ioan atunci când Hristos i S-a descoperit pe Insula Patmos. Nimeni mai prejos decât Fiul lui Dumnezeu nu i S-a arătat lui Daniel. Domnul nostru vine împreună cu un alt sol ceresc pentru a-l învăța pe Daniel ce avea să aibă loc în zilele de pe urmă.” Sanctified Life, 49.

Primele nouă versete arată cum Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă al omenirii. Descoperirea a fost dată de Dumnezeu lui Isus, care i-a dat-o lui Gabriel, care i-a dat-o lui Ioan, împreună cu însărcinarea ca Ioan să trimită mesajul celor șapte biserici. Isaia și-a primit însărcinarea de a face același lucru în capitolul șase, iar Ezechiel a primit aceeași poruncă în capitolele doi și trei. Ioan este întemnițat când își primește însărcinarea, Ezechiel și Daniel sunt captivi în Babilon, iar Isaia trăiește în perioada istorică a nelegiuirii împărat Ahaz al lui Iuda.

„Erau roți în mijlocul altor roți, într-o alcătuire atât de complicată, încât la prima vedere i s-a părut lui Ezechiel că totul era în confuzie. Dar când se mișcau, o făceau cu o exactitate minunată și într-o armonie desăvârșită. Ființe cerești puneau în mișcare aceste roți și, mai presus de toate, pe slăvitul tron de safir, Se afla Cel Veșnic; iar în jurul tronului era curcubeul împrejmuitoare, simbol al harului și al iubirii. Copleșit de slava înfricoșătoare a scenei, Ezechiel

a căzut cu fața la pământ, când un glas i-a poruncit să se ridice și să audă cuvântul Domnului. Apoi i-a fost încredințată o solie de avertizare pentru Israel.” Testimonies, 751.

Apoi am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci am zis: „Iată-mă, trimite-mă.” Isaia 6:8.

„Această viziune i-a fost dată lui Ezechiel într-un timp când mintea lui era plină de presimțiri sumbre. El a văzut țara părinților săi zăcând pustie...”

„În același fel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i descoperi iubitului Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat o asigurare a interesului și grijii Mântuitorului pentru poporul Său, descoperindu-i-L pe «Unul asemenea Fiului omului», umblând printre sfeșnice, care simbolizau cele șapte biserici. ...”

„Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne întemeiem credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră se află un timp care va pune la încercare sufletele oamenilor. ...”

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele trecutului vor fi reînviată; se vor ivi controverse noi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nici măcar nu au fost încă visate. Satana lucrează prin instrumente omenești. Cei care depun eforturi pentru a schimba Constituția și a obține o lege care să impună păzirea duminicii își dau prea puțin seama care va fi rezultatul. O criză este chiar asupra noastră.”

„Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru aceia care Îi sunt credincioși. Lumea nu este fără un cârmuitor. Planul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are sub supravegherea Sa destinul națiunilor, precum și interesele bisericii Sale. ...”

„În viziunea lui Ezechiel, Dumnezeu avea mâna Sa sub aripile heruvimilor. Aceasta este pentru a-i învăța pe slujitorii Săi că puterea divină este aceea care le dă succes. El va lucra împreună cu ei dacă vor îndepărta nelegiuirea și vor deveni curați în inimă și în viață.

„Lumina strălucitoare care merge printre făpturile vii, cu iuțeala fulgerului, reprezintă rapiditatea cu care această lucrare va înainta în cele din urmă spre desăvârșire. ...”

„Fraților, acum nu este vreme pentru tânguire și deznădejde, nu este vreme să cedăm îndoielii și necredinței. Hristos nu este acum un Mântuitor aflat în mormântul cel nou al lui Iosif, închis cu o piatră mare și pecetluit cu sigiliul roman; noi avem un Mântuitor înviat. El este Împăratul, Domnul oștirilor; El șade între heruvimi; și, în mijlocul luptei și al tumultului națiunilor, El încă Își păzește poporul. Acela care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El măsoară fiecare încercare. El veghează asupra focului cuptorului care trebuie să pună la probă fiecare suflet. Când întăriturile împăraților vor fi răsturnate, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi în siguranță în mâinile Sale.” Testimonies, volumul 5, 752–754.

Patru martori biblici atestă faptul că mesajul Descoperirii lui Isus Hristos este dat acelor persoane care sunt preînchipuite prin experiențele acestui profet în sanctuar. Atunci când intrăm în sanctuarul ceresc ne este dat mesajul pe care am fost rânduiți să-l proclamăm. „Focul cuptorului” care pune la încercare „orice suflet” este cuptorul din Maleahi trei.

Dar cine poate suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca săpunul înălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățător de argint; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să poată aduce Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:2–4.

Rafinatorul știe că argintul a stat în cuptor timpul potrivit atunci când argintul este atât de curat, încât reflectă chipul rafinatorului. Acest fapt privitor la modul în care argintul era rafinat în vechime se armonizează cu verbul cauzativ „marah” pe care Daniel l-a văzut în capitolul zece. În aceste zile de pe urmă, Domnul Își conduce poporul în sanctuar pentru a-i încerca, curăți și purga pe candidații care urmează să facă parte din steagul celor o sută patruzeci și patru de mii. În această perioadă de timp, „El va lucra cu” noi, „dacă” noi „vom îndepărta nelegiuirea și vom deveni curați în inimă și în viață”. Unii, ca în Daniel zece, fug de această experiență, dar aceia, simbolizați de Daniel, care văd marea viziune ca într-o oglindă a revelației lui Isus Hristos vor avea, așa cum ilustrează Isaia, buzele atinse cu un cărbune de pe altar și vor fi curățiți și pregătiți să dea o solie atât unei biserici apostaziate, cât și apoi lumii.

Mesajul este prezentat acelor suflete credincioase din sanctuar. Levitic douăzeci și trei, atunci când este corelat cu perioada Cincizecimii, este conceput să reflecte Chivotul legământului din Locul Preasfânt. Prin credință, structura mesajelor capitolului identifică trei repere în cadrul istoriei sacre în care este împlinită proba cuptorului. De o profunzime divină — structura profetică a capitolului douăzeci și trei îi îngăduie studentului profeției să localizeze pe Ezechiel în versetul unu al capitolului unu.

Și s-a întâmplat că, în al treizecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie lângă râul Chebar, cerurile s-au deschis și am văzut vedenii dumnezeiești. În ziua a cincea a lunii, care era al cincilea an al robiei împăratului Ioiachin. Ezechiel 1:1, 2.

Ca preot în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, Ezechiel se află în al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, cu cinci ani înaintea celei de-a treia dintre cele trei asedieri ale Ierusalimului de către Nebucadnețar, în 587 î.Hr. Al treizecilea an din verset este la treizeci de ani după cea mai mare redeșteptare din istoria Vechiului Testament și este în ziua a cincea a anului al cincilea, așezând astfel numărul cinci asupra mărturiei lui Ezechiel. În primele două versete găsim treizeci identificat o dată și numărul cinci menționat de trei ori. În structura din Levitic douăzeci și trei, aliniată cu perioada Cincizecimii, a doua probă reprezentată prin treizeci ajunge până la sărbătoarea trâmbițelor, cele cinci zile până la înălțarea lui Hristos, apoi cinci zile până la ziua ispășirii, apoi cinci zile până la reperul care reprezintă atât ploaia timpurie (Cincizecimea), cât și pe cea târzie (Corturile). Structura prezintă treizeci, urmat de trei trepte de

cinci. Ezechiel este în templu, iar structura din Leviticul douăzeci și trei este Chivotul.

Istoria atestă faptul că, în acest punct, Ezechiel se află cu cinci ani înainte unui asediu simbolic care se încheie prefigurând legea duminicală ce va veni în curând, așa cum este reprezentată prin distrugerea Ierusalimului. Numărul „cinci” este un element primordial al structurii din Leviticul douăzeci și trei, la fel ca numărul treizeci.

S-a arătat în aceste articole că, atunci când primele douăzeci și două de versete ale capitolului sunt aliniate cu ultimele douăzeci și două de versete, iar apoi, împreună, aceste două linii de câte douăzeci și două de versete sunt aliniate cu perioada Cincizecimii, procesul de încercare în trei pași, care este focul cuptorului din Maleahi, este ilustrat în mod clar. Cei trei pași posedă un alfa și un omega în primul și al treilea pas, care constă dintr-o serie de patru semne de hotar ce reprezintă un singur pas.

Paștele, urmat de sărbătoarea azimelor, urmată de aducerea celor dintâi roade ale orzului, apoi „cinci” zile până la sfârșitul sărbătorii azimelor. Aceste patru repere alcătuiesc prima încercare, iar Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar a treia încercare este de asemenea alcătuită din patru repere. Sărbătoarea trâmbițelor, apoi înălțarea lui Hristos urmată de ziua ispășirii, iar apoi, cinci zile mai târziu, sosirea atât a Cincizecimii, cât și a Corturilor. Cincizecimea este simbolul ploii timpurii, iar Corturile sunt un simbol al ploii târzii. În modelul din Leviticul douăzeci și trei, atât Cincizecimea, cât și Corturile se aliniază.

Bucurați-vă, deci, copii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie, în luna întâi. Ioel 2:23.

Procesul final de încercare și curățire a început la 31 decembrie 2023. Prima probă a fost proba fundamentală simbolizată prin controversa „jefuitorilor poporului tău”, care a divizat grupul ce fusese încercat anterior prin dezamăgirea din 18 iulie 2020.

„În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează conflictul îndelungat dintre adevăr și rătăcire. Conflictul acesta este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Vechile controverse vor fi reînviolate, iar noi teorii se vor ivi neîncetat. Dar poporul lui Dumnezeu, care, prin credința lui și prin împlinirea profeției, a avut o parte în proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, știe unde stă. Ei au o experiență mai prețioasă decât aurul curat. Ei trebuie să stea neclintii ca o stâncă, păstrând începutul încrederii lor tare până la sfârșit.” Manuscript Releases, volumul 1, 47.

În Leviticul douăzeci și trei, primul test este reprezentat printr-o combinație profetică de trei, urmată cinci zile mai târziu de sfârșitul sărbătorii azimelor. Paștele a fost ziua întâi, sărbătoarea azimelor a fost a doua zi, iar aducerea primelor roade a fost a treia zi. Cinci zile mai târziu, sărbătoarea azimelor s-a încheiat. Structura profetică a primului dintre cele trei teste este de asemenea reprezentată în al treilea și ultimul test. În acel al treilea waymark, alcătuit din trei waymark-uri urmate de unul, sărbătoarea trâmbițelor este ziua întâi, iar înălțarea lui Hristos are loc cinci zile mai târziu, apoi Ziua Ispășirii urmează cinci zile mai târziu, iar apoi, după încă cinci zile, atât Cincizecimea, cât și sărbătoarea Corturilor marchează legea duminicală care vine curând,

reprezentată în cartea lui Ezechiel ca distrugerea Ierusalimului.

Între sfârșitul sărbătorii azimelor și sărbătoarea trâmbițelor sunt treizeci de zile, care nu numai că reprezintă un simbol al unui preot, ci și a doua încercare dintre cele trei încercări reprezentate în cadrul ilustrației divine.

Botezul lui Hristos ilustrează cele trei repere ale Paștelui, Azimelor și celor dintâi roade, căci aceste trei repere reprezintă moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Acești trei pași sunt urmați de cinci zile până la al patrulea pas, reprezentat de sfârșitul sărbătorii Azimelor. Botezul înfățișează cei trei pași într-un singur moment scurt, atunci când Ioan L-a botezat pe Mesia său. Sărbătorile de primăvară despart acești trei pași prin câte o zi fiecare, iar sărbătorile de toamnă despart acești trei pași prin cinci zile.

Când aplicăm primul test al sărbătorilor de primăvară ca o combinație de trei waymark-uri urmate de un waymark la cinci zile mai târziu; și apoi aplicăm sărbătorile de toamnă ca trei waymark-uri care sunt urmate, cinci zile mai târziu, de un waymark, se stabilește o structură profetică alcătuită dintr-un waymark alfa de trei urmat de cinci zile, care este apoi urmat de treizeci de zile, și de al treilea test al sărbătorilor de toamnă ca un waymark de trei urmat de cinci zile—structura ilustrează primul test ca acoperind un total de cinci zile, urmat de un al doilea test de treizeci de zile care ajunge până la al treilea waymark de cinci zile. Cinci plus treizeci, plus cinci fac patruzeci ($5 + 30 + 5 = 40$).

Botezul lui Hristos a fost urmat imediat de patruzeci de zile, care s-au încheiat cu trei încercări. Mult mai mult poate fi recunoscut în structura din Leviticul douăzeci și trei, în combinație cu sezonul Rusaliilor, dar, la un alt nivel, capitolul reprezintă Chivotul din Locul Preasfânt.

Sărbătorile de primăvară și de toamnă din Leviticul douăzeci și trei sunt așezate între două Sabate. Aceste două Sabate reprezintă cei doi heruvimi acoperitori, iar reperele sezonului Cincizecimii, aliniate cu Leviticul douăzeci și trei, reprezintă Chivotul și pe cei doi heruvimi acoperitori. Ezechiel este dus în sanctuar în capitolul unu și, când este dus acolo, el se află cu cinci zile înaintea asediului care duce la distrugerea Ierusalimului, prefigurând legea duminicală care urmează să vină în curând. Legea duminicală este reprezentată de Cincizecime și de Sărbătoarea Corturilor în Leviticul douăzeci și trei. Ezechiel se află în al trezecilea an, iar treizeci este perioada celui de-al doilea dintre cele trei teste care alcătuiesc focul cuptorului din Maleahi trei. Al doilea test este reprezentat prin treizeci de zile, după cum Ezechiel se află în al trezecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar care a început la Marele Paște al lui Iosia, așa cum îl numesc istoricii. Ezechiel se află cu cinci ani înaintea asediului care a durat optsprezece luni și este în templu, care este mijlocul celor trei teste finale ce curățesc și purifică rămășița. Petru era la Cezareea lui Filip (Panium), de asemenea în mijlocul a trei teste, așa cum sunt reprezentate de Panium (Cezareea lui Filip), muntele Schimbării la Față și crucea.

În anul 592 î.Hr., Ezechiel este făcut în chip supranatural „mut” și vorbește numai atunci când Dumnezeu îi deschide gura. Acea stare continuă până la căderea Ierusalimului, în 585/586 î.Hr. Dumnezeu îl făcuse să vorbească atunci când a început asediul, în ziua în care a murit „plăcerea ochilor” lui, dar nu i s-a îngăduit să vorbească liber până când Ierusalimul, „plăcerea ochilor” lui

Israel, a căzut. Căderea Ierusalimului reprezintă legea duminicală care avea să vină curând, și acolo tatăl lui Ioan Botezătorul, un preot din ceata a opta, care a fost făcut mut în timp ce slujea în templu, care este locul unde se afla și Ezechiel (în viziune), a fost de asemenea făcut mut pentru aproximativ nouă luni. În ziua a opta după nașterea lui Ioan, când Ioan era circumcis, i s-a îngăduit să vorbească. Doi profeți făcuți muți în timp ce se aflau în sanctuar. Al treilea profet făcut mut în timp ce Îl contempla pe Hristos în sanctuar a fost Daniel. În capitolul zece, Daniel se află în sanctuar și, chiar când este atins a doua oară din trei, este făcut mut. La punctul de mijloc, Daniel este făcut mut.

Și, când mi-a rostit astfel de cuvinte, mi-am plecat fața la pământ și am rămas mut. Și iată că unul care semăna cu fiii oamenilor mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea: O, domnul meu, prin vedenie m-au cuprins durerile și nu mi-a mai rămas nicio putere. Daniel 10:15, 16.

Vorbirea

Simbolismul „vorbirii” este evidențiat la legea duminicală care se apropie curând, când Statele Unite vorbesc ca un balaur, măgărița lui Balaam vorbește, iar vedenia lui Habacuc vorbește și nu minte. Cei trei proroci muți, care sunt făcuți muți în timp ce se află în sanctuar, vorbesc la distrugerea Ierusalimului. În cazul lui Zaharia, el vorbește pentru a identifica faptul că noul nume al fiului său este corect, tipificându-i astfel pe filadelfieni, cărora li se dă un nume nou.

Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, care este noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie pe el Numele Meu cel nou. Apocalipsa 3:12.

Lui Zaharia i s-a dat o tăbliță ca să scrie noul nume de familie al lui Ioan.

Și s-a întâmplat că, în ziua a opta, au venit să taie împrejur copilul; și îl numeau Zaharia, după numele tatălui său. Dar mama lui, răspunzând, a zis: Nu așa; ci se va numi Ioan. Și i-au spus: Nu este nimeni dintre rudele tale care să se cheme cu numele acesta. Și i-au făcut semne tatălui său, cum ar voi să fie numit. Și el a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au minunat. Și îndată gura i s-a deschis, și limba i s-a dezlegat, și vorbea și-l lauda pe Dumnezeu. Luca 1:59–64.

Noul nume al lui Ioan se armonizează cu biserica din Filadelfia, iar numele Zaharia se armonizează cu Laodicea, așa cum este reprezentată prin necredința lui Zaharia în solia îngerului al treilea. Toți profeții se adresează zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă constituie istoria îngerului al treilea. Prin urmare, îngerul care a adus solia trebuie să fie îngerul al treilea. Zaharia a refuzat să înțeleagă că Domnul avea să treacă pe lângă biserica adventistă de ziua a șaptea din Laodicea. Mai sunt de spus lucruri cu privire la restaurarea glasului în acești profeți, dar vom continua să înaintăm spre o înțelegere a liniei profetice a lui Iosia.

Roata lui Iosia

Am tratat cel de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, care a început la Paștele lui Iosia în 622 î.Hr., însă linia lui Iosia începe cu mult înainte de 622 î.Hr. Răzvrătirea lui Israel care l-a adus pe Saul la tron ca primul rege al lui Israel a marcat cei patruzeci de ani în care regele Saul avea să domnească, urmați de cei patruzeci de ani în care regele David avea să domnească, urmați de cei patruzeci de ani în care Solomon avea să domnească. Lepădarea de Dumnezeu, care l-a ofensat atât de mult pe profetul Samuel, a avut loc în 1097 î.Hr. și începe o linie profetică de răzvrătire care s-a încheiat la cruce, când iudeii au rostit că nu aveau alt împărat decât pe Cezar.

Dar ei au strigat: La o parte cu El, la o parte cu El, răstignește-L. Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi nu avem alt împărat decât pe Cezar. Ioan 19:15.

În 1097, trei împărați aveau să domnească timp de câte patruzeci de ani fiecare, până la moartea lui Solomon, în 977 î.Hr., când împărăția s-a împărțit apoi în nord și sud.

Și, după aceea, au dorit un împărat; iar Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, bărbat din seminția lui Beniamin, timp de patruzeci de ani. Faptele Apostolilor 13:21.

David era în vârstă de treizeci de ani când a început să domnească și a domnit patruzeci de ani. La Hebron a domnit peste Iuda șapte ani și șase luni; iar la Ierusalim a domnit treizeci și trei de ani peste tot Israelul și Iuda. 2 Samuel 2:4, 5.

Domnia lui Solomon a început în anul 971 î.Hr.; temelia Templului a fost pusă în al patrulea an al lui Solomon (967 î.Hr.). Zidirea a durat șapte ani (1 Împărați 6:37–38), iar Templul a fost terminat în luna a opta a celui de-al unsprezecelea an al lui Solomon. Dedicarea solemnă a avut loc în luna a șaptea (luna Etanim), în timpul Sărbătorii Corturilor (1 Împărați 8; 2 Cronici 5–7). Regii, Templul și națiunea sunt fiecare reprezentate în istorie printr-o perioadă de patru sute nouăzeci de ani, care marchează în mod distinct o perioadă profetică în relație fie cu regii, fie cu Templul, fie cu națiunea.

Daniel a fost dus în captivitate în anul 607 î.Hr., deși majoritatea cronologilor biblici indică anul 605 î.Hr. Mărturia istorică trebuie să se armonizeze cu mărturia profetică, iar simbolismul evenimentelor care sunt marcate istoric pe linia istoriei ce începe cu dorința pentru un rege în 1097 î.Hr. impune, prin intermediul mai multor martori profetici, că anul 607 î.Hr. este aplicarea corectă, și nu anul 605 î.Hr. Anul 607 î.Hr. marchează sfârșitul a patru sute nouăzeci de ani în linia regilor, dar totodată începe una dintre cele trei reprezentări principale ale celor șaptezeci de ani care apar pe această linie. Anul 607 î.Hr. marchează sfârșitul a șaptezeci de ani care au început cu captivitatea lui Manase în 677 î.Hr. Prima reprezentare a simbolului celor patru sute nouăzeci de ani (care posedă trei martori pe linie) se încheie acolo unde unul dintre cei trei martori ai celor șaptezeci de ani se încheie, iar un alt martor al celor șaptezeci de ani începe; structura matematică dă mărturie în favoarea anului 607 î.Hr., în pofida ideii că Daniel a fost dus în captivitate în 605 î.Hr.

În cadrul liniei care cuprinde o perioadă de 490 de ani asociată cu regii, din 1097 î.Hr. până în 607 î.Hr., există de asemenea 490 de ani de la dedicarea Templului lui Solomon până la dedicarea

Templului de după exil de către Zorobabel, în 516 î.Hr. Acești 490 de ani constau din 420 de ani de la dedicarea făcută de Solomon în al unsprezecelea an al său, la care se adaugă cei 70 de ani în care Templul a fost pustiu în timpul robiei, totalizând 490 de ani. Al treilea decret al lui Artaxerxe a venit 59 de ani mai târziu, în 457 î.Hr., și marchează începutul celor 490 de ani care au fost „hotărâți” (tăiați, Daniel 9:24) pentru poporul lui Dumnezeu, care s-au încheiat în anul 34, la uciderea cu pietre a lui Ștefan. Desigur, există multe alte mărturii cronologice profunde în linia profetică ce începe cu apostazia fundamentală a respingerii lui Dumnezeu și a Spiritului Profeției în 1097 î.Hr. și se încheie atunci când Ștefan L-a văzut pe Hristos stând la dreapta lui Dumnezeu. În cadrul acestei mărturii găsim roata profetică a lui Iosia.

Spun „apostazie fundamentală”, căci începutul liniei arată momentul în care Israel L-a respins pe Dumnezeu ca Împărat, în dorința lor de a avea un împărat lumesc, marcând astfel temelia monarhiei omenești a lui Israel. Scriu aceasta și pentru că roata lui Iosia, al cărui nume înseamnă „temelia lui Dumnezeu”, este un simbol atât al temeliei, cât și al apostaziei fundamentale a poporului lui Dumnezeu.

Când Solomon a murit și cele douăsprezece seminții s-au împărțit în nord și sud, consacrarea de către Ieroboam a sistemului contrafăcut de închinare a fost muștrată de profetul neascultător, iar muștrarea sa cuprindea profeția despre un împărat care avea să vină, numit Iosia. La apostazia de temelie a lui Ieroboam și a celor zece seminții din nord a fost prezisă profeția despre Iosia și redeșteptarea lui, marcată de Marele Paște din anul 622 î.Hr. Acea redeșteptare a fost adusă prin descoperirea scrierilor lui Moise și prin rostirea judecății asupra poporului lui Dumnezeu pentru apostazia lui necurmată. Când cuvintele din scrierile lui Moise au fost citite împăratului Iosia, aceasta a produs cea mai mare redeșteptare din istoria Vechiului Testament. Profeția despre nașterea viitoare a unui copil numit Iosia cuprindea, de asemenea, condamnarea profetică a apostaziei de temelie îndreptate împotriva împăratului Ieroboam de către profetul neascultător.

Blestemul lui Moise, așa cum îl numește Daniel, este „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase și a devenit descoperirea fundamentală a lui William Miller, care este simbolul adevărilor fundamentale ale adventismului. Împuternicirea soliei lui Miller la 11 august 1840 a fost adusă la îndeplinire prin lucrarea lui „Iosia” Litch în 1838 și 1840. În 1863, acele temelii au fost puse deoparte, iar „cele șapte vremuri” au devenit un simbol nu doar al adevărilor fundamentale ale milleriților filadelfieni, ci și simbolul răzvrătirii millerismului laodicean împotriva temeliilor. Istoria milleriților primului și celui de-al doilea înger posedă simbolismul lui „Iosia”, care va fi repetat până la ultima literă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Roata lui Iosia se întinde înapoi până la vrăjitoria împăratului Saul și apoi până la lepădarea prin vărsare din gură a bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceană la legea duminicală. Roata lui Iosia din Ezechiel este acum în curs de a fi desigilată, ca punct culminant al sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.